ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΣ

Ἡ ὡραία χωριατοποῦλα πέθανε
πολὺ γιὰ μνθιστόρημά της,
μόνο τὰ φτερωμένα νιάτα της
καὶ τὴν ὁλόδροση ὠμορφιά της.

Μῆνας δὲν ἔκλεισε—καὶ λυώνανε
τὰ χιόνια μόλις,—ποὺ εἶχε σύρει
τὸν Καλαματιανὸ κι' ἀχλοῦθαγαν
οἱ νέοι κ' οἱ νῆες στὸ πανηγύρι.

Μῆνας δὲν ἔκλεισε ποὺ ἀρρώστησε
καὶ νὰ την ἡ Ἄνοιξι, προβάλλει
καὶ γελαστὴ τὴν πέρνει, τοῦ ὕπνου της
γιὰ νὰ τὴν κάνη προσκεφάλι.

Γι' αὐτὸ οἱ χωριάτες παραιτήσανε
τὰ ἔργα τῆς μέρας στὰ χωράφια
καὶ στὸ χωριὸ σκυφτοὶ γυρίζοινε
σὰν ἀπὸ λιτανεία ἐπιτάφια.

Γι' αὐτὸ ἡ χωριάτισσες τὰ μαῦρα τους
ρίχνοιν τσεμπέρια στὰ μαλλιά τους
Κι' ἀτ' τὶς αὐλές τους, ἀτ' τὶς γλάστρες τους
θερίζοινε τὰ λούλουδά τους.

Γι' αὐτὸ τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο
σημαίνει πένθιμα, θλιμμένα
κ' ὅλοι πηγαίνουνε στὰ μνήματα
κι' ὅλα τὰ σπίτια εἶνε κλεισμένα.

Μονάχα τὰ πουλιὰ τῆς ἄνοιξης
δὲ θέλουνε νὰ βουβαθοῦνε
καὶ σ' ἕνα δέντρο, πλάι στὸ νιοσκαμμένο
τὸν τάφο της τὴν κελαιδοῦνε.

Τὴν κελαϊδοῦνε σὰν τὴ φέρνουνε,
σὰν οἱ παπάδες τὴ διαβάζουν.
τὴν κελαϊδοῦν κι' ὅταν μὲ χώματα
οἱ νεκροθάφτες τὴ σκεπάζουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

νὰ ποδοπατήσουμε αὐτὲς τὶς ἄλλοστε βάρβαρες προλήψεις;

—Αὐτὲς ἡ προλήψεις, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ σύζυγός του, εἶνε βάρβαρες, τὸ ὁμολογῶ. Ὡστόσο οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ κόρη μας, οὔτε καὶ ὁ κ. Ὀλιβιὲ ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ τὶς νικήσουμε...

Ὁ κ. Βωμπρὲν ἐσώπασε. Ὡστόσο τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀνδρέα παρακάλεσε τοὺς γονεῖς της νὰ φύγοιν ἀπὸ τὸ Ἰντερλάκεν.

—Γιατί; τὴ ρώτησε ὁ πατέρας της.

—Γιατὶ ἀγαπῶ τὸν κ. Ὀλιβιὲ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν παντρεφτῶ.

Πράγματι ἔφυγαν τὴν ἄλλη μέρα. Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἡ Ἀνδρέα ἔσβυνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα σὰν τὸ κερί. Τέλος μιὰ μέρα ἐμπιστεύθηκε στὴ μητέρα της πὼς ἤθελε νὰ γίνῃ μοναχὴ σὰν τὴν ἀδελφή της.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ κ. Βωμπρὲν ἐξηγέρθη. Ἤταν πολὺ τὸ νὰ δῇ τὶς δυὸ κόρες της, τὶς ὁποῖες ἐλάτρευε, νὰ θάπτονται ζωντανὲς ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

—Πήγαινε νὰ συναντήσῃς τὸν κ. Ὀλιβιέ, εἶπε στὸ σύζυγό της. Ἂν θέλῃ τὴν Ἀνδρέα γιὰ γυναίκα του, ἂς τὴ ζητήσῃ... Ὅλα εἶνε προτιμώτερα ἀπὸ τὸ μοναστῆρι.

Ὁ Ὀλιβιὲ δὲν χρειάστηκε πολλὲς ἱκεσίες γιὰ νὰ νικήσῃ καὶ τοὺς τελευταίους διστάγμούς του καὶ νὰ δεχθῇ. Ὅταν ἡ Ἀνδρέα τὸν ξαναεῖδε στὸ σπίτι της, διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν σκοπῶν τῶν γονέων της.

—Ξέρεις, μαμᾶ, εἶπε στὴ μητέρα της, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατος...

—Μὴ μοῦ τὸ λὲς αὐτό, κόρη μου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ τρελλαθῶ ἢ νὰ πεθάνω...

Ἡ νέα κόρη ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της κι' ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ.

Ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἔρως συμπλήρωσαν τὸ ἔργο αὐτὸ καὶ ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ἔφτασε.

Μπρὸς σὲ μιὰ ἐκλεκτὴ ὁμήγυρι, ἡ Ἀνδρέα φορῶντας ἕνα μακρὺ πάλλευκο πέπλο, πλησίασε πρὸς τὸ βωμό.

—Ἀνδρέα Βωμπρέν, τὴν ἐρώτησε ὁ παπᾶς, δέχεσθε νὰ γίνετε σύζυγος τοῦ Ὀλιβιὲ Τεριιέ;

Τότε ἐκείνη, μ' ἕνα παράδοξο μουγκρητό, τοῦ ἀπάντησε:

—Ἀνδρέα!... Ἐγώ, ἡ Ἀνδρέα;... Μὰ ὄχι!... Εἶμαι ἡ Ἰωάννα!... Ἡ Ἰωάννα ποὺ βγῆκα ἀπὸ τὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ παντρεφτῶ...

Ἡ δυστυχισμένη εἶχε τρελλαθῆ!... EUGENE HUBERT

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Τὸ πνεῦμα τοῦ Δεληγιάννη. Ἕνα σκανδαλῶδες τηλεγράφημα. —«Θἄγινε λάθος...Θὰ ζητοῦσε... θεωρεῖο!..» Ὅταν γίνουνται οἱ κουρεῖς.. ῥήτορες. Ὁ Δεληγιάννης... σατυρικὸς ποιητής. Τί ἔγιναν οἱ στίχοι του. Τὸ μοναδικὸν ἔργον τοῦ Δεληγιάννη. Τὸ βασιλικὸ κυνήγι. Πῶς ξέφυγε. Ἄρρωστος μέ... 40 πυρετό! κλπ. κλπ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικὰ ἀκόμη ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ ἀειμνήστου Πρωθυπουργοῦ Θεοδώρου Δεληγιάννη:

Ἕνας ἀρχηγὸς Κόμματος, ἀντίπαλος τοῦ Δεληγιάννη, προκειμένου κάποτε νὰ σχηματίση Κυβέρνησι, ἔλαβε ἀπὸ κάποιον πολιτικὸ φίλο του, ἐντελῶς ἀσήμαντο καὶ ἀστοιχείωτο, τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ ὑπουργικὸ χαρτοφυλάκιο.

—Εἶνε ἀληθινὸ αὐτό; ρώτησε ὁ Δεληγιάννης ὅταν τὸ ἔμαθε.

—Παρακάνω ἀπ' ἀληθινο. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ τὸ τηλεγράφημα: «ΚΡΑΤΗΣΑΤΕ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ» τοῦ εἶπαν οἱ φίλοι του.

—Τότε θὰ συνέβη κανένα λάθος στὸ Τηλεγραφεῖο, παρετήρησε εἰρωνικὰ ὁ Δεληγιάννης. Προφανῶς ὁ κύριος αὐτὸς θὰ τηλεγράφησε νὰ τοῦ κρατήσοιν... θεωρεῖο στὸ θέατρο κ' ὁ ὑπάλληλος ἔκαμε λάθος...

***

Σὲ μιὰ περίοδο τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Τρικούπη κάποιος ἐμπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ Δεληγιάννη, ἡ ὁποία ἦταν γεμάτη ἀπὸ πολιτικοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐπληροφόρησε ὅτι γίνεται μεγάλη διαδήλωσις ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Δεληγιάννης, δύσπιστος στὴν ἀρχὴ γυρίζει πρὸς τὸν κομψὸ τῆς εἰδήσεως, τὸν κυτάζει γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ τέλος τὸν ρωτᾶ:

—Καὶ ποιός εἶνε ὁ ῥήτωρ;

Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα ἑνὸς γνωστοτάτου πολιτικολογοῦντος κουρέα τῆς ἐποχῆς, ὁ Δεληγιάννης σηκώθηκε ἀμέσως καὶ εἶπε σοβαρώτατα, ὥστε νὰ ἀκο σθῆ ἀπὸ ὅλους:

—Ὅταν οἱ κουρεῖς γίνονται ῥήτορες, σημαίνει ὅτι γιὰ τοὺς ῥήτορας ἔφτασε ἡ ὥρα τῶν ἔργων!

***

Ὁ Δεληγιάννης ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τοὺς στίχους, ἰδίως δὲ τοὺς σατυρικούς. Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ εἶχε κέφι, ἀτήγγειλε καὶ μερικοὺς δικούς του στὸ διευθυντὴ τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισσιᾶς Π. Μπασιάχο, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφε μεγάλη ἐκτίμησι.

Ὅταν κάποιος τὸν παρεκάλεσε μιὰ φορὰ νὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃ γιὰ νὰ γράψῃ μερικὰ ἀτ' τὰ παλιὰ ποιήματά του, ὁ γηραιὸς πολιτικὸς ἀπάντησε:

—Εἶνε νεανικὰ παραπτώματα καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸ ποιός τὰ διέπραξε. Ἔτσι ἄλλωστε τὴν παθαίνουν ὅλοι στὰ νειάτα τους. Γράφουν στίχους κ' ἔπειτα τοὺς ἀποκηρύττουν...

***

Ὁ Δεληγιάννης μόνον ἕνα βιβλίο ἐξέδωσε ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ζαναπούλου, τὴ «Συλλογὴ Ἑλληνικῶν νόμων, διαταγμάτων καὶ ἐγκυκλίων».

—Ἔχω σιγκεντρώσει ὅλη γιὰ ἀρκετὰ βιβλία, ἔλεγε κάποτε, ἀλλὰ τὸν περισσότερο καιρό μου τὸν ἀφιέρωσα στὴν ἀρθρογραφία τῶν ἐφημερίδων. Γιατὶ ὁ καλὸς πολιτικός, πρέπει νάναι καὶ δημοσιογράφος.

***

Σχετικὸς μὲ τὴ ζωή του στὴν περίλαμπρη Αὐλὴ τοῦ Ναπολέοντος Γ' στὴ Γαλλία, ὁ Δεληγιάννης διηγεῖτο τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

—Μιὰ μέρα ἔλαβα πρόσκλησι ἀπ' τὸν αὐτοκράτορα σ' ἕνα κυνήγι ποὺ θὰ βαστοῦσε δεκαπέντε ὁλόκληρες μέρες. Ἡ τιμὴ ἦταν γιὰ μένα ἐξαιρετική, ἐπειδὴ ἤμουν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς πρεσβευτὰς ποὺ προσκαλοῦσαν. Ὁ αὐλάρχης τοῦ αὐτοκράτορος ἔτυχε νάναι φίλος μου κι' ὅταν τοῦ ζήτησα λεπτομέρειες γιὰ τὸ κυνήγι, μοῦ εἶπε ὅτι τὰ ἄλογα συνήθως οἱ προσκεκλημένοι τὰ ἔπαιρναν ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς σταύλους. Μποροῦσα ὅμως ἂν ἤθελα νὰ βρῶ ἕνα καλὸ ἄλογο μὲ πέντε χιλιάδες φράγκα μονάχα. Ὅταν ἔπειτα ρώτησα κ' ἕναν ἄλλο φίλο μου γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ἔξοδα ποὺ χρειαζόμουν, ὑπελόγισα ὅτι τὸ κυνήγι αὐτὸ θὰ μοῦ στοίχιζε κάπου εἴκοσι χιλιάδες φράγκα!... Τὴν ἄλλη μέρα λοιπόν... ἔπεσα στὸ κρεββάτι ἄρρωστος μὲ σαράντα πυρετό, εἰδοποίησα τὸν αὐλάρχη τοῦ αὐτοκράτορος γιὰ τὴν ἀσθένειά μου καὶ μόλις μετὰ μιὰ ἑβδομάδα βγῆκα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ πρεσβεία. Ἤταν εἰκολώτερο, βλέπετε, νὰ πέσω ἄρρωστος μὲ σαράντα βαθμοὺς πυρετὸ παρὰ νὰ βρῶ εἴκοσι χιλιάδες φράγκα γιὰ ἕνα βασιλικὸ κυνήγι!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Τὰ καλὰ τὰ λόγια βγάζουν φείδια ἀπὸ τὴν τρύπα.

—Κάλλιο χρυσὸ ὄνομα παρὰ χρυσὸ φόρεμα.

—Σκύλος ποὺ γαυγίζει δὲ δαγκώνει.

—Δὲν ἔχεις παρά, δὲν ἔχεις χαρά.